

Gudstjeneste i Gørløse & Lille Lyngby Kirke

den 5. juni 2016

Kirkedag: 2.s.e.Trin/B

Tekst: Jer 15,10+15-21; Åb 3,14-22; Luk 14,25-35

Salmer:

Gørløse: 736 * 618 * 305 * 272 * 474 * 613

LL: 736 * 618 * 272 * 474 * 613

Dagens evangelium har som forudsætning helt andre vilkår end kristendommen har i dagens Danmark, end Jesus har i dagens Danmark: Store skarer fulgtes med Jesus, begynder dagens evangelium.

Det er ikke mange steder i dagens Danmark, hvor kristne tælles i store skarer. Og dog. For 14 dage siden blev der afholdt en kristen festival i Sdr. Felding i Jylland hen over hele weekenden. Her var mere end 3000 unge samlet om forkyndelse, sang og musik og samvær. Men sådan ud over landet og i det daglige, er der kun nogle ganske få steder, hvor store flokke samles om forkyndelsen af det glade budskab om Jesus Kristus. At det ikke er mange steder, kan selvfølgelig godt skyldes forkyndelsens art, form og indhold. Det skal da ikke udelukkes, at den kan være af en sådan karakter, at mennesker må vælge den fra, fordi den ikke er værd at høre på. Og det er således også et perspektiv enhver forkynder må tage på sig hver eneste gang der skal forkyndes: er dette værd at høre på? Peger det på Jesus? Har de forkyndte ord samme retning, hensigt, indhold osv. som Jesu ord havde?

Det er for så vidt også et perspektiv enhver kirke og menighed, ethvert kristent fællesskab, er nød til at tage ind over sit aktivitetsniveau. Gør vi det, vi gør, i evangeliets retning, hensigt og indhold, eller går vi egne veje?

Jeg tror, at præster og forkyndere, kirker og menigheder er nød til at stille sig selv disse spørgsmål om vores virke, om det er i samklang med det virke, vi er kaldet til, at virke i evangeliets hensigt. Og vi er nød til at stille os selv dette spørgsmål før vi spørger om, *hvad* folk gerne vil høre. Dette er ikke det samme som at spørge om, *hvordan* folk gerne vil høre. 'Hvordan' det handler om, at forkyndelsen i sprog og stil osv. rettes til de mennesker, der nu er tilhørerne. Helt banalt, så er man nød til at tale dansk til danskere og engelsk til englændere. Der skal tales anderledes til børn som til voksne osv. Men før vi spørger om *hvordan*, må vi spørge om, *hvad der skal siges*, og ikke, *hvad der vil høres*.

Hvis vi først spørger om, hvad der vil høres, så vil dagens ord af Jesus aldrig nogensinde mere blive læst op. Dem er der nemlig ingen, der vil høre. Det er heller ikke de bedste ord at sige som præst. Men hele evangeliet skal jo forkyndes.

Store skarer fulgte Jesus. Derefter står der, at Jesus vendte sig om og sagde til dem – og nu bruger jeg nogle andre ord, end Jesus brugte; men meningen er den samme: Hvis ikke I mener dette her alvorligt, så kan I godt gå igen, for så kan jeg ikke bruge Jer! Hvis ikke I er parate til at opgive alt Jeres eget for min skyld, så kan I ikke være mine disciple.

Disse ord skal forstås lige så omfattende og konsekvente, som de fleste mennesker forstår dem i deres opfattelse af et parforhold. De fleste af os ville ikke kunne leve i et parforhold, hvor ikke alle eventuelle tidligere forhold er opgivet. Så det er sådan set ikke det, at det er en form for alt-eller-intet princip, der gør Jesu ord anstødelige, for det har vi jo altså selv paralleller til i vor omgang med hinanden, og det uden problemer. Og alligevel, så er netop disse ord af Jesus højst anstødelige for mange mennesker i vores tid. Og de var det

også på Jesu tid. Og de var det også på Det gamle Testaments tid. Det er faktisk ikke uden hold i virkeligheden, altså i vores virkelighed, at det første af de 10 bud lyder: Du må ikke have andre guder end mig. Det har altid været anstødeligt, at Gud forlanger det hele, alt eller intet. Det har altid været anstødeligt, at Gud så at sige siger: Går du ikke all in, så taber du og mister det hele, og jeg kan ikke bruge dig på holdet.

Det princip accepterer vi uden tøven, når det handler om vores arbejdskarriere eller sportskarriere. Vi accepterer det i en sådan grad, at det får lov at sætte sit præg på hele vores livsførelse og på prioriteringerne i livet. Men vi accepterer det ikke, når det handler om tro, om Gud, om Jesus. Det skal Gud ikke bestemme, eller også kan det ikke være den måde, det skal forstås på, siger vi.

Det er der særligt tre perspektiver i. 1) Det strider så meget imod vor natur, at vi skal fokusere all in på andet end os selv. Og det er så ikke rigtigt sagt. Det strider så meget imod vor syndige natur, at vi skal fokusere all ind på andet end os selv. Skal jeg komme i anden række? Det har vi det ikke godt med. Prøv at lægge mærke til hvor mange mennesker, der altid nævner dem selv først, når de skal nævne dem selv og andre. Og det er langt fra kun børn, der gør det. Mig og min kone... Mig og mine venner... osv. Vi er os selv nærmest hele tiden. Men det er ikke meningen. Meningen er, at vi skal have Gud i fokus som det første, i det billede, vi er skabte i. Og begrundelsen for det er, at Gud har os i fokus. Og det er faktisk kærlighedens væsen og det sted, hvor kærligheden kan komme til fuld udfoldelse mellem to parter, nemlig i det sted, hvor den anden er i fokus. Kærligheden mellem to, hvor ikke begge har den anden i fokus, vil altid på en eller anden måde være amputeret, og særligt, hvor den ene har den anden i fokus, og den anden har sig selv i fokus.

2) Det er netop omkring kærligheden hos Gud, at Jesu ord er anstødelige. En kærlig gud kan da ikke være så hård, at det er alt eller intet. Og her støder det så sammen med det 3. perspektiv – og i og for sig støder det hele sammen i et værre hurlumhej. For kærlighedens væsen er alt eller intet. Og når vi ofte ikke for alvor opdager Guds kærligheds sande og fulde dybder og vidder, skyldes det, at vi ofte ikke vil have den i sin alt eller intet udgave – i sin Guds udgave. Vi vil have den i en alt og min udgave. Men med henvisning til parallellen til kærlighedens liv os imellem, og det er jo kun en afglans af Guds kærlighed, så burde vi også kunne se, at her hopper kæden altså af.

Men det vil vi ikke se. Vi vil ikke se, at vi ikke kan have Guds kærlighed, buddhismens lidelsesfrigørelse (dog uden buddhismens mådeholdne livsetik), yogaens tranceskabende mantraer, reinkarnationens uendelighedscirkel (altså i dens vestlige udgave) – have det alt sammen, sammen med Guds bud om næstekærlighed. Vi vil ganske enkelt ikke se, at vi ikke kan have en religion, en tro, i egen-udgave. Og det vil vi ikke, fordi oven over alt dette, bestemmende for alt dette, er vort eget begær, vor egoisme og mig selv i fokus. Vi vil ikke se det; men vi bliver nødt til at indse, at vi mister det hele, også os selv.

Og alligevel tager vi anstød af Jesu ord. Store skarer fulgte ham, men mange kan godt forstå, at de ikke blev ved med det, når det var den besked, de fik af ham.

Jesu ord til os i dag er ikke båret af, at han bare vil bestemme. De er netop båret af kærlighed til os. De er båret af, at han ved, at hvis ikke vi går all in hos ham, så får vi ikke noget af det. For kristendom er ikke noget værd uden det hele. Jesus ved, at går vi ikke all in i Guds kærlighed, så går vi glip af den, for den er ikke noget værd kun i sit skær af guddommelig kærlighed.

Vi taber ganske enkelt slaget, for nu at bruge et af de billeder, Jesus selv bruger i evangeliet. Vi taber slaget om os selv. Og vi taber det til os selv.

Jesus holder ikke sandheden skjult for os. Det ville han gøre, hvis han fortalte os, hvad vi gerne vil høre og ikke, hvad han gerne vil sige. Og han vil advare os mod lunkenheden, som vi hørte om hos menigheden i Laodikea. Den lunkenhed som vi ikke kan bruge til noget i vor tro, håb og kærlighed hos hinanden, og heller ikke kan bruge til noget hos Gud. Og det ville være ukærligt af Jesus at forholde os det.

Det er således ikke, *at* evangeliet siges, der holder de store skarer væk. Det er de store skarer, der er gået igen, nogle grundet *hvordan* det siges; men langt flere grundet *hvad* der siges. Når der flere gange i dagens læsninger opfordres til at høre, så skal vi måske ikke fokusere så meget på hvordan, som på hvad. Vi skal ikke fokusere så meget på, hvordan og hvad vi vil høre, som vi skal fokusere på, hvad Jesus vil sige. Og han taler altid til os med os i fokus, og til bedste for os. Fordi han altid står ved døren og banker på; hører nogen ham og åbner, går han ind og holder måltid. Og i det øjeblik, hvor Jesus har os i fokus og vi har ham i fokus, dér kan kærligheden fra Gud udfolde sig. Dér sejrer vi med Jesus!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen